

Sygn. akt III KRS 8/12

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 26 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołań G. G. i K. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr 2045/2011 z dnia 15 listopada 2011 r.,
w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowiskach sędziego Sądu Rejonowego w [...], obwieszczonych przez Ministra
Sprawiedliwości w dniu 4 stycznia 2011 r., a ogłoszonych w Monitorze Polskim z
dnia 18 stycznia 2011 r. Nr 4 poz.59.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2012 r.,

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr 2045/2011 z dnia 15 listopada 2011 r. Krajowa Rada
Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z

wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] M. S. i H. S. oraz nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] kandydatury [...].

W uzasadnieniu uchwały podano, że na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...], obwieszczone przez Ministra Sprawiedliwości w dniu 4 stycznia 2011 r., a ogłoszone w Monitorze Polskim z dnia 18 stycznia 2011 r., nr 4 poz. 59, swoje kandydatury zgłosiło dwudziestu jeden kandydatów.

Wobec faktu, że swoją kandydaturę zgłosiła osoba wykonująca zawód radcy prawnego, Krajowa Rada Sądownictwa pismem z 20 września 2011 r. powiadomiła Krajową Radę Radców Prawnych o terminie posiedzenia Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa. Na posiedzenie Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 6 października 2011 r. stawił się przedstawiciel Krajowej Rady Radców Prawnych - Wiceprezes KRRP, który wskazał kandydaturę radcy prawnego K. K. jako "dobrą i zasługującą na uwzględnienie. Wiceprezes KRRP zaznaczył, że K. K. uzyskał negatywną ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w [...].

Zespół przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendowania Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatur: M. S. (3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”) i H. S. (3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”).

Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 15 listopada 2011 r., po wszechstronnym rozważeniu i ocenie każdej ze zgłoszonych w niniejszym postępowaniu konkursowym kandydatur, opierając swoje rozstrzygnięcie na zgromadzonym w sprawie materiale, podzielając stanowisko zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, podjęła powyższą uchwałę.

M. S. urodziła się [...] 1979 r. w [...]. Wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] ukończyła w 2005 r. i uzyskała tytuł magistra z wynikiem ogólnym bardzo dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w [...], złożyła w dniach 2,3 i 25 września 2008 r.

egzamin sędziowski z łączną oceną bardzo dobrą. Z dniem 16 października 2008 r. została mianowana referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w [...].

Sędzia wizytator dokonujący oceny pracy i kwalifikacji M. S. podkreślił zdobytą przez nią wiedzę prawniczą, umiejętność organizowania pracy oraz takie cechy, jak pracowitość i rzetelność w wykonywaniu obowiązków. Jak zauważył sędzia wizytator, merytoryczna poprawność wydawanych przez kandydatkę rozstrzygnięć i poziom ich uzasadnień nie budzą żadnych wątpliwości. W ocenie sędziego wizytatora, M. S. czuwa nad starannością wydawanych orzeczeń. Uzasadnienia postanowień są pełne, jasne, zawierają wskazanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia i zrozumiale przedstawiają przyczyny wydania takiego orzeczenia. Nie stwierdzono także uchybień pracy kandydatki. Z analizy danych statystycznych wynika, że wykonuje zlecone jej czynności sprawnie, bez żadnych opóźnień. W konkluzji swojej opinii sędzia wizytator pozytywnie zaopiniował kandydaturę M. S. w zakresie kwalifikacji i przydatności na stanowisku sędziego sądu rejonowego.

Kolegium Sądu Okręgowego w [...] na posiedzeniu w dniu 6 maja 2011 r., po zapoznaniu się z aktami osobowymi M. S. oraz opinią sporządzoną przez sędziego wizytatora, zaopiniowało jej kandydaturę następującym stosunkiem głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w [...] w dniu 9 maja 2011 r. oddano za kandydaturę 33 głosy „za”, przy 11 głosach „przeciw”. Minister Sprawiedliwości w swojej opinii z dnia 13 lipca 2011 r. zaopiniował jej kandydaturę pozytywnie.

Drugą ze zgłoszonych kandydatur, którą Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...], jest kandydatura H. S.

H. S. urodziła się [...] 1981 r. w [...]. Wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] ukończyła w 2005 r. i uzyskała tytuł magistra z ogólnym wynikiem dobrym. Kandydatka w 2005 r. pracowała w Sądzie Rejonowym w [...], na stanowisku kuratora społecznego w cywilnych sprawach spadkowych. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w [...], w 2008 r. złożyła egzamin sędziowski z łączną oceną dobrą plus. Po ukończeniu aplikacji, z dniem 10 października 2008 r. została zatrudniona w Sądzie Rejonowym

w [...] na stanowisku asystenta sędziego, gdzie pracowała do dnia 31 grudnia 2008 r. Po zniesieniu tego Sądu z dniem 1 stycznia 2009 r. rozpoczęła wykonywanie obowiązków asystenta sędziego w Sądzie Rejonowym [...]. W okresie od maja 2009 r. do marca 2010 r. dodatkowo pracowała w Stowarzyszeniu „[...]” w [...] na stanowisku prawnika.

Sędzia wizytator wysoko ocenił poziom merytoryczny sporządzonych przez nią projektów uzasadnień. Ponadto zwrócił uwagę, iż charakteryzuje ją duży zasób wiedzy prawniczej, którą systematycznie pogłębia. Jest osobą samodzielną, zaangażowaną, która wykazuje inicjatywę w pracy, a powierzone zadania wykonuje rzetelnie i terminowo. W konkluzji wyraził pogląd, że H. S. posiada pełne predyspozycje do objęcia urzędu, o który się ubiega, wobec czego jej kandydaturę zaopiniował pozytywnie. Prezes Sądu Rejonowego [...] wskazał, że kandydatka wzorowo wywiązuje się ze swoich obowiązków, wykazując się przy tym dużym zaangażowaniem i własną inicjatywą. Uznał, że jej praca i zachowanie w pełni predestynuje ją do wykonywania obowiązków na stanowisku sędziego sądu rejonowego. Powyższą opinię w pełni podzieliła Przewodnicząca Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w [...]. Pracę H. S. oceniła także sędzia sądu rejonowego E. B., wystawiając ogólną ocenę celującą.

Kolegium Sądu Okręgowego w [...] na posiedzeniu w dniu 6 maja 2011 r. po zapoznaniu się z opinią sporządzoną przez sędziego wizytatora, zaopiniowało kandydaturę H. S. następującym stosunkiem głosów: 1 „za”, 4 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w [...] w dniu 9 maja 2011 r. oddano na kandydaturę H. S. 1 głos „za” i 43 głosy „przeciw”. Minister Sprawiedliwości zaopiniował jej kandydaturę pozytywnie.

Przy uwzględnieniu całościowo każdego z kryteriów kwalifikacyjnych Krajową Radę Sądownictwa stwierdziła, iż w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym na wyróżnienie zasługują kandydatury: M. S. i H. S.

Rada wybrała M. S. z uwagi na ocenę kwalifikacyjną, którą uzyskała, wyróżniającą ją na tle pozostałych kandydatów, najwyższe poparcie środowiska sędziego oraz końcowy wynik egzaminu sędziowskiego.

Choć H. S. nie uzyskała poparcia środowiska sędziowskiego, to Rada dokonując wyboru jej kandydatury miała na uwadze przymioty wskazane w bardzo dobrej ocenie kwalifikacyjnej dotyczącej jej pracy, które wyróżniają ją na tle innych kandydatów. Kwalifikacje zawodowe są zaś podstawowym wskaźnikiem oceny kandydata do urzędu sędziego. Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła także uwagę na uzyskaną przez Kandydatkę jedną z wyższych ocen z końcowego egzaminu sędziowskiego.

Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrując kandydatury podkreśliła kwalifikacje zawodowe wszystkich osób uczestniczących w konkursie. Uznała jednak, że ustępują one walorom zawodowym i osobowościowym M. S. oraz H. S.

Te okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa dniu 15 listopada 2011 r. M. S. i H. S. udzielono najwyższego poparcia – M. S. udzielono jednogłośnie poparcia, a na H. S. oddano 12 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”. Pozostali kandydaci nie uzyskali wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Od powyższej uchwały odwołanie wniósł K. K., a G. G. złożył zażalenie.

K. K. złożył odwołanie zarzucając naruszenie: 1/ art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 714), poprzez niedokonanie przez Krajową Radę Sądownictwa wszechstronnego rozważenia sprawy przed podjęciem uchwały, a w szczególności poprzez niedokonanie pełnej oraz odpowiednio uzasadnionej oceny kwalifikacji zawodowych M. S. i H. S. oraz K. K. do wykonywania zawodu sędziego; 2/ art. 29 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez brak zawiadomienia o terminie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa, na którym była rozpatrywana niniejsza sprawa. Odwołujący się zaskarżył uchwałę w części, to jest w zakresie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...] M. S. oraz H. S., a także w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu rejonowego w [...] kandydatury K. K. i wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono, iż pisemne motywy zaskarżonej uchwały ograniczają się do oceny dwóch kandydatów; pozostali kandydaci nie zostali w ogóle ocenieni. Zdaniem odwołującego się, skoro uzasadnienie jest swego rodzaju sprawozdaniem organu podejmującego uchwałę z przebiegu procesu podejmowania decyzji, to powinno zawierać szczegółową ocenę wszystkich kandydatów. Odwołujący się zarzucił w szczególności, iż z uzasadnienia uchwały nie wynika, jakie posiadane przez niego kwalifikacje brano pod uwagę przy ocenie jego kandydatury na stanowisko sędziowskie. Podniósł, iż ocena kwalifikacji powinna być pełna i wyczerpująca, a więc uwzględniająca wszystkie elementy, jakie mają znaczenie dla jej dokonania, z jednoczesnym nadaniem poszczególnym elementom odpowiedniej wagi. Odwołujący się zwrócił również uwagę na zdobyte doświadczenie w zakresie orzekania, gdy był zatrudniony na stanowisku asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w [...] stwierdzając, iż jego kwalifikacje do pełnienia urzędu sędziego są wyższe od wybranych kandydatów.

G. G. składając zażalenie na powyższą uchwałę zarzucił naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, polegające na podjęciu przez Radę uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy, w tym zgromadzonej w sprawie dokumentów dotyczących uczestników postępowania. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w części, to jest 1/ uchylenie punktu 1 o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...] H. S.; 2/ uchylenie punktu 2 uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...] kandydatury G. G.

W uzasadnieniu zażalenia podkreślono, iż Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo rozważyła pracę i kwalifikacje H. S., lecz w żaden sposób nie odniosła się do tego, jakie cechy charakteryzują skarżącego, jako jej kontrkandydata na stanowisko sędziego, a co za tym idzie nie wykazała, co bardziej predestynuje wybór H. S.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie obu odwołań w całości.

K. K. w piśmie z dnia 12 marca 2012 r. podtrzymał swoje wnioski i twierdzenia zawarte w złożonym odwołaniu i wniósł o jego uwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizę prawidłowości zaskarżonej uchwały rozpocząć wypada od zacytowania treści art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS), zgodnie z którym uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że oba odwołania (także odwołanie G. G. mylnie nazwane zażaleniem) dotyczą punktu 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 listopada 2011 r., zawierającego postanowienie o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...] M. S. i H. S. (przy czym odwołanie K. K. odnosi się do obydwu kandydatek, zaś odwołanie G. G. – tylko do kandydatury H. S.) oraz punktu 2 uchwały w zakresie nieprzedstawienia

tej treści wniosku w doniesieniu do odwołujących się. Są to jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Co zaś się tyczy podstaw odwołania od uchwał Rady, zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c., regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te określone są w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym jak i z przepisami postępowania. Oczywiście nie będą to przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż stosowanie tych przepisów w postępowaniu przez Radą wyłącza art. 2 ustawy o KRS. Nie są to również przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, albowiem z treści art. 1 tegoż aktu jednoznacznie wynika, że Kodeks postępowania cywilnego reguluje postępowanie sądowe w wymienionych w tym przepisie kategoriach spraw, a nie postępowanie przed innymi organami władzy państwowej, w dodatku mającymi – jak Krajowa Rada Sądownictwa – charakter publiczny. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach regulowały dawniej przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz. U. Nr 219, poz. 1623 ze zm.), wydane na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Rozporządzenie w części dotyczącej trybu postępowania przed Radą utraciło jednak moc obowiązującą z dniem 2 grudnia 2010 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 listopada 2009 r., K 62/07 (Dz. U. Nr 202, poz. 1657). Wyrok ten - z odroczeniem o 12 miesięcy - pozbawił rozporządzenie podstawy prawnej, jaką był art. 12 ust. 6 ustawy o KRS w części uprawniającej Prezydenta RP do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu postępowania przed Radą. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, tryb postępowania przed Radą nie mógł być uregulowany w rozporządzeniu, gdyż sprawa ta należy do materii ustawowej. W konsekwencji tegoż, szczegółowe zasady postępowania przed Radą zostały ostatecznie unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych.

Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały. Tak sformułowane podstawy zaskarżenia wyznaczają zaś zakres kognicji Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw.

Aktualny jest przy tym pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 11, poz. 93). Jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008, nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna, pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby

publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do podstaw obydwu odwołań od przedmiotowej uchwały Rady wypada stwierdzić, że są one nieuzasadnione.

Odwołujący się K. K. oparł swoje odwołanie od przedmiotowej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa na zarzutach naruszenia przepisów art. 29 ust. 2 oraz art. 33 ust. 1 w związku z art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Odnośnie do pierwszego z podniesionych zarzutów wypada stwierdzić, że art. 29 ust. 2 ustawy o KRS zobowiązuje Radę do informowania uczestników postępowania o terminie posiedzeń, na których będą rozpatrywane ich sprawy. Przepis nie precyzuje sposobu, w jakim ma nastąpić dopełnienie tego obowiązku. Kwestię tę reguluje § 11 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. Nr 72, poz. 712), zgodnie z którym uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpoznana jego sprawa, poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Jak wynika z odpowiedzi Rady na odwołanie K. K., poinformowania uczestników postępowania konkursowego na wolne stanowiska sędziego Sądu Rejonowego w [...] dokonano w powyższej formie w dniu 18 października 2011 r., a więc na ponad

miesiąc przed posiedzeniem Krajowej Rady Sądownictwa, na którym rozpatrywano i oceniano zgłoszone kandydaty. Skarżący nie zanegował tego faktu. Natomiast ustosunkowując się do wyjaśnień Rady podniósł, iż określony w regulaminie sposób informowania uczestników postępowania o terminach posiedzeń tego organu jest sprzeczny z regulacją art. 32 ust. 1 ustawy o KRS, który nakazuje doręczanie uczestnikom postępowania pism w sprawach rozpatrywanych przez Radę za zwrotnym poświadczeniem odbioru. Rzecz w tym, że naruszenia tego przepisu odwołujący się nie zarzucił w ramach podstaw odwołania, a zatem ocena jego wykładni i sposobu stosowania przez Radę wykracza poza ramy kognicji Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie. Tym niemniej warto zauważyć, że oba powołane przepisy zamieszczone są w odrębnych artykułach, normujących różne kwestie z zakresu problematyki postępowania w sprawach rozpoznawanych przez Krajową Radę Sądownictwa. Wynikający z art. 32 ust. 1 ustawy o KRS obowiązek dokonywania doręczeń za zwrotnym poświadczeniem odbioru dotyczy pism, podczas gdy art. 29 ust. 2 tej ustawy kreując powinność informowania uczestników postępowania o terminach posiedzeń Rady nie przesądza o pisemnej formie owej informacji. Językowa i systemowa wykładnia obydwu przepisów nie uzasadnia zatem tezy, iż wspomniane poinformowanie uczestnika postępowania o terminie posiedzenia Rady, na którym będzie rozpoznawana jego sprawa, musi nastąpić na piśmie, za zwrotnym poświadczeniem odbioru. Należy też mieć na uwadze wykładnię funkcjonalną unormowania art. 29 ust. 2 ustawy o KRS. Informacji, o jakiej mowa w tym przepisie, nie można utożsamiać z wezwaniem na posiedzenie Rady, ani zawiadomieniem o takim posiedzeniu w znaczeniu, jaki tym instytucjom nadaje Kodeks postępowania cywilnego. Wspomniana informacja nie służy bowiem umożliwieniu uczestnikowi postępowania obowiązkowego lub dobrowolnego stawiennictwa na posiedzeniu tego organu, gdyż poza przypadkami skorzystania przez Radę z możliwości wezwania na posiedzenie celem wysłuchania uczestnika postępowania, posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa odbywają się bez udziału uczestników postępowania. Ogłoszenie o terminie posiedzenia w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa nie pozostaje zatem w sprzeczności z celem obowiązku informacyjnego, o jakim mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o KRS.

Co się tyczy drugiego z zarzutów podniesionych w odwołaniu K. K. oraz w odwołaniu G. G. należy zauważyć, iż art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. W rozpoznawanym przypadku sytuacja taka nie miała miejsca.

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...] Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną zespołu Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Oczywiście uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika jednak, iż Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrując kandydatury na wakujące stanowiska sędziowskie wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy podkreślić, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością nie można utożsamiać ich tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym

ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualnym pozostaje przy tym ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r. pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie jest jednak konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). Wbrew twierdzeniom odwołujących się, kryteria, jakimi kierowała się Rada podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru (wyniki studiów i egzaminu sędziowskiego kandydatek, przebieg ich dotychczasowej pracy zawodowej, analiza kwalifikacji zwycięzczyń konkursu dokona przez sędziów wizytatorów oraz opinia przełożonych na ich temat). Jednocześnie podkreślono, że te same wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie spełnia łącznie tychże kryteriów w taki stopniu, jak zwyciężczynie konkursu. Jednym z elementów owej oceny było zaś poparcie organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i dlatego Rada powinna

umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271). W niniejszym przypadku M. S. uzyskała nie tylko najlepszą opinię kwalifikacyjną, ale także największe poparcie organów samorządu sędziowskiego. Natomiast wybór H. S., która poparcia takiego nie otrzymała, Krajowa Rada Sądownictwa tłumaczyła przede wszystkim bardzo dobrą oceną kwalifikacyjną, wyróżniającą tę kandydatkę spośród innych uczestników konkursu oraz jednym z lepszych wyników egzaminu sędziowskiego. Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności. Wyklucza to dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów obydwu odwołań od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł o ich oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.